

Tôi Thất Tình Đi Hôn Lá Hoa

Nếu hoa biết: Sáng sớm hoa nở để chiều tối hoa tàn, thì: Hoa không nở!

Chân lý là đó mà chân lý không là đó. Nếu hoa là hoa-nylon. Tiền đình tạc dạ nhất chi mai! Mãn Giác đã Cáo Tật Thị Chúng.

Đẹp lắm thay những điều không thật, không chân lý! Cái lưới không có xương nhưng cái lý thì có chân. Cho nên có...Lý Thường Kiệt! Ôi một người không được gọi là "nhà thơ" mà lại có thơ và bài thơ đó bất hủ!

Cây nào cũng cho hoa. Như cây tre rất nhiều năm mới ra hoa, ra hoa rồi kết trái...rồi chết! Như cây lúa! Đó là sự "an bài", không cãi cộ!

Chỉ con người là hay cãi cộ. Con chó không bao giờ. Buồn thì nó tru.

Con chó tru...xong, vẫn là con chó.

Con người cãi cộ ồn ào rồi tiu nghỉu. Con người mất "nhân cách".

Nếu phải sống kéo dài thêm cuộc sống, con người hay "đặt vấn đề": "Ta làm gì cho hết nửa đời sau?". Dĩ nhiên...hai cái nửa không bằng nhau mà chúng so le!

Ước mơ của Mao Chệt Tung là Mãn Địa Hồng - cả địa cầu phải là thế giới Cộng Sản. Bạn trồng đi cây hoa Mãn Địa Hồng, nó nở buổi sáng sớm, nó tàn lúc xế trưa! Bạn biết tôi muốn nói gì thêm?

Sự đau khổ không bao giờ thừa!

Xin Chúa cho con mỗi ngày dùng đủ.

Tha tội cho con để con tha nợ cho người.

Ôi! "Tín Dụng Đen" cứ hoài ám ảnh con người từng bữa ăn!

Tôi thích Kiều Thệ Thủy hai câu thơ này:

"Tôi thất tình đi hôn lá hoa

Bước lang thang giữa xứ sương nhòa".

Tôi yêu quý Đà Lạt của tôi chút gì tồn tại, từ ý nghĩ của hoa: "Nếu biết mình sớm nở tối tàn...mình không nở!".

Em ơi Sông Núi Trên Lưng, Hoa Hồng Trong Ngực.

Quà tặng anh dành cho em: Trái Tim.

Trần Văn Lệ